

POTÍŽE NA TITANU

Henry
Kuttner

SPLENDIDUM DRUŽSTVO

POTÍŽE NA TITANU

HENRY KUTTNER

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

POTÍŽE NA TITANU

Copyright © Henry Kuttner, 1941

Translation © Tereza Novotná, 2021

Cover © Splendidum družstvo, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-156-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-157-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-158-4 (PDF)

Podle amerického originálu Trouble on Titan z povídkového cyklu Tony Quade stories,
Jukebox a Where the World is Quiet přeložila Tereze Novotná.

Obsah

Von Zorn je znepokojen	
Příprava odletu na Titan	
Místo, kde se nachází Zonalové	
Havárka	
Nebezpečné údolí	
Otrávené oštěpy	
JUKEBOX	
I.	
II.	
III.	
IV.	
V.	
VI.	
VII.	
TAM, KDE JE SVĚT TICHÝ	
I.	
II.	
III.	
IV.	
V.	
VI.	
<i>Henry Kuttner - životopis</i>	

Von Zorn je znepokojen

Kdykoli se von Zorn, šéf společnosti Nine Planets Films, dostal do potíží, ihned volal k sobě přes všechny televizory Anthonyho Quada. Televizory hučely i teď. Ve skutečnosti hystericky ječely. Přes vyděšený a částečně ohlušený Hollywood na Měsíci se rozléhalo Quadeovo kódové číslo.

Von Zorn, potácející se na okraji židle za velkým stolem ze skleněných cihel, dostával záchvat.

„Tohle mi nemůžeš udělat!“ ječel do vysílače a jeho zarostlý knír se mu rozhořčeně ježil. „Vím, že mě slyšíš, Quade! Je to otázka života a smrti! Quade!“

Hlouček znepokojených sekretářek mimovolně zavrával, když se prudce otočil na židli.

„Sežeňte Quada!“ křičel. „Přiveďte mi Quada! Vy tu jen stojíte s otevřenou pusou a nic neděláte.“ Odmlčel se a ve tváři mu zračila pomstychtivost. Škodolibě se ušklíbl, když přepínal televizor na soukromou vlnovou délku.

„Já ho vyřídím!“ zamumlal. „Já... ahoj.“ Pozdravil tvář, která se před ním mihla na obrazovce. Von Zorn rychle promluvil k obličej, který přikývl a zachmuřeně se usmál.

Poté se von Zorn opřel a zavrčel: „Devět planet na pokraji zkázy a Quade mi uteče. Vyhodím ho! Dám ho na černou listinu v celé Soustavě! Ale ne dřív, dokud neudělá tuhle práci.“

Mezitím Tony Quade, pohodlně usazený v křesle v Měsíční kopuli, poslouchal, jak v hlubinách kráteru vzdáleně zní orchestr od úvodních tónů Hvězdné symfonie. Pod kabátem mu bzučel kapesní televizor s pronikavými povely.

Quade se uchechtl a pohodlněji se posunul v polstrovaném křesle. Kathleen Greggová vedle něj se v šeru usmívala a on si říkal, že je hezčí než kdy dřív.

Ke cti jí sloužilo, že nesnášela titul „miláček systému“, který jí propůjčilo nadšené reklamní oddělení. Byla jednou z nejzářivějších hvězd Devíti planet a Tony Quade byl do ní zamilovaný.

„Ahoj, lásko,“ řekl líně. „Vypadáš ustaraně. Děje se něco?“

„Předpokládám, že víš, co děláš,“ zamumlala Kathleen. „Von Zorn ti volá už nějakou dobu.“

Výkřiky z kapesního televizoru byly až příliš slyšet, uvědomil si Quade. S klidným výrazem se usmál a položil jí ruku podél opěradla židle.

„Nech ho křičet.“

„Musí to být důležité, Tony.“

„Já,“ řekl Quade, „odpočívám. Shooting Star Parade byla těžká práce. Potřebuju si odpočinout. Každopádně je příliš hezká noc na to, abych poslouchal von Zorna.“

„Je to tady hezké,“ souhlasila dívka. Rozhlédla se kolem nich. Tohle bylo nejvyšší patro Měsíční kopule. Nekonečně dlouhé řady sedadel svažovaly dolů k centrálnímu pódiu, kde seděl orchestr v proměnlivé hře pestrobarevných reflektorů.

Za speciálním sklem kopule se rozprostíral Hollywood na Měsíci, nejpodivnější město ve Sluneční soustavě. Úžas z Hollywoodu na Měsíci ve vás přetrvává, i když ho vidíte často. Je to zahradní metropole, v gigantickém údolí ohraničeném nepropustným plotem z pevné hmoty.

Zde si filmová studia vybudovala své město s uměle vytvořenou atmosférou bez zárodků, ukotvené v kráteru elektromagnetickým gravitačním polem udržovaným v jeskyních pod ním. Daleko za městem se směrem k okraji táhla široká, bíle osvětlená cesta Měsíčního bulváru.

Odněkud shora na ně náhle plně dopadl paprsek světla. Oslepení Quade a Kathleen vzhlédli vzhůru a neviděli vůbec nic. Pak se Quade bez jakéhokoli varování vznesl do vzduchu.

Kathleen se ho rychle snažila chytit za jeho mizející paty, minula ho a rozrušeně vykřikla.

„Tony!“

Odněkud shora se ozval rozčilený hlas.

„Působí na mě gravitační paprsek. Mohl bych se uvolnit, ale zlomil bych si vaz.“ Děsivý hluk se pomalu vytrácel a přecházel do vzdáleného šumění. „Za tohle von Zorna zavraždím ...“

* * *

Quade ucítil pod nohama pevný kov. Paprsek pohasl. Zamrkal a rozhlédl se. Tohle byla spodní komora policejní lodi. Černě odění důstojníci odnášeli velkou antigravitační čočku. Muž s kapitánskou frčkou sundal prst z tlačítka, které zavíralo zámek a s posměškem v očích si Quada prohlížel.

„O co jde?“ Quade se zkroušeně dožadoval odpovědi.

„Promiňte, pane. Hledáme černého pasažéra z měsíční lodi. Vy odpovídáte jeho popisu.“

„Jmenuji se Quade. Nepředpokládám, že byste se vůbec podíval na mé pověřovací listiny.“

Kapitán se zatvářil nechápavě.

„Mohly by být padělané, víte. Nemůžeme si dovolit riskovat. Jestli jste Tony Quade, pan von Zorn vás může identifikovat.“

„To může,“ procedil Quade mezi zuby.

O pět minut později stáli ve von Zornově kanceláři. Filmový manažer vzhlédl od scénáře a příchozím věnoval mrazivý pohled.

„Řekni mu, kdo jsem,“ řekl Quade unaveným hlasem. „Mám rande.“

„To není tak jednoduché. Buď jste Quade, nebo černý pasažér z měsíční lodi. Jestli jste Quade, musím si s vámi promluvit.“

„Mám rande. A taky jsem dal výpověď.“

Von Zorn to ignoroval.

„Jestli nejste Quade, znamená to vězení, ne?“ Podíval se na kapitána, který přikývl.

Quade se zamyslel. Jistěže by se z vězení mohl dostat bez větších potíží, ale možná až za několik hodin. Kromě toho ho začínalo zajímat, k jakému neštěstí došlo. Muselo to být dost vážné, když si ho von Zorn nechal přivést takovým způsobem.

„Dobře víš, že jsem Quade. A teď řekni svému pacholkovi, ať odsud co nejrychleji vypadne.“

Von Zorn spokojeně přikývl, kývl na kapitána a postrčil ke Quadovi krabici nazelenalých, voňavých lunárních doutníků. Quade

si raději zapálil jednu ze svých cigaret a posadil se do křesla ze skla a kůže.

Von Zorn si pomalu vzal doutník, divoce ukousl konec a přiložil k němu plamen. Nakonec promluvil.

„Udell je mrtvý.“

Quade se polekal. Odložil cigaretu.

„Chudák starouš. Jak se to stalo?“

„V pásu asteroidů. Meteorit mu rozbil loď. Vracel se sem z Titanu. Hlídková loď právě odtáhla jeho vrak lodi.“

Quade chápavě přikývl. S Jacquesem Udellem se setkal jen párkrát, ale měl toho výstředního starého chlapíka, který byl svým způsobem génius, rád. Byl to vědec, který se dal na filmovou tvorbu, a jednou nebo dvakrát vytvořil snímky, které všechny ohromily, natočil ságu o kočovných marťanských kmenech.

„Věc se má tak.“ Von Zorn přerušoval své věty potahováním z doutníku. „Minulý měsíc mi Udell poslal balíček a dopis. V balíčku byla plechovka s filmem. Já jsem si ho pustil. Natáčel Zonaly.“

„To už tu bylo – ať to stojí, co to stojí. Jsou to podlidé, ne? Nemá to moc velkou dějovou hodnotu.“

„Jsou nejpodivnější rasou v systému. Viděl jsi někdy nějakou? Počkej, až uvidíš – neuvěříš! Udell udělal nějaký zázrak – opravdu má příběh. Zonalové v něm hráli a působili velice inteligentně!“

„To se mi nezdá možné.“

„Je to pravda. Udell to dokázal. Natočil jeden kotouč a poslal mi ho i se scénářem. Je to dobrý příběh. Bude to trháček. Koupil jsem ten snímek na základě prvního kotouče. Zaplatil jsem za něj dost peněz. Rozeslal jsem předem reklamy a teď už je pozdě všechno odvolávat.“

„Udell to nedokončil?“

Von Zorn zavrtěl hlavou.

„Z nějakého důvodu se sem vracel, měl hotové další dva kotouče, když vtom do něho narazil ten meteorit. Ty kotouče jsou samozřejmě nepoužitelné. Udell neměl dost rozumu, aby je lépe uchoval.“

Von Zorn přelomil doutník ve dvě.

„Ten materiál patří mně. Zaplatil jsem mu za něj. Ale byl to jediný člověk, který věděl, jak donutit Zonaly pracovat pro kameru. Je ti jasné v čem je problém, Tony?“

„Chceš, abych to dokončil. Pěkná a jednoduchá práce. Proč nezfalšuješ zbytek?“

„To si netroufám,“ přiznal upřímně von Zorn. „Už jsem všude vykládal, že jde o pravou věc. Kdybychom použili roboty, vzbudilo by to příliš velký povyk. Dovedu si představit, co by udělal Carlyle.“

Quade se zlomyslně ušklíbl.

„Chyťte je, dokud jsou naživu.“ Carlyle, výjimečný meziplanetární průzkumník, byl von Zornovým zranitelným místem, jeho Achillovou patou.

„Žaluje mě,“ řekl von Zorn a slyšitelně oddechoval. „Pro pomluvu. Říká, že karikatury Gerri Murriové jsou pomlouvačné.“

„A nejsou?“ zeptal se škodolibě Quade. Tento animovaný kreslený seriál, který zobrazoval Gerryho Carlyla jako zvědavého broučího Venušince Murriho, se ukázal být nesmírně populární u všech kromě Gerryho. Když poprvé poznal svůj protějšek na obrazovce, vyvolal ve Fromanově Mercurianském divadle slušný poprask.

„Nebudeme se bavit o tom, že...” Von Zorn polkl a tiše řekl: „Chceš vidět Udellův film o těch Zonalech?”

„To bychom se mohli na něho kouknout,” souhlasil Quade a vstal. „Třeba mě napadne něco o jeho metodě.”

„Raději bys měl získat nějaké informace,” řekl von Zorn temně.

Příprava odletu na Titan

Druhý den ráno se Quade vydal na kosmodrom, aby prozkoumal Udellovu ztroskotanou loď, která před několika hodinami dorazila ve vleku. Von Zorn byl s ním a Kathleen, která na poslední chvíli vycítila něco zajímavého, a proto se přísála k Quadovi lokti a nedala se vystrnadit.

Quade z její přítomnosti nebyl vůbec nadšený, protože ho trápil nejasný neklid, který nedokázal pojmenovat. Občas měl takové předtuchy. Teď měl silné tušení ohledně ztroskotané lodi a nebezpečí, které tam mohlo číhat.

„Vidíš, hlupáčku, nic se neděje,“ řekla Kathleen netrpělivě, když stáli ve velké rozryté díře, která bývala bokem zničené lodi. Malé pracovní plavidlo pro šest lidí, bylo groteskně pokroucené nárazem meteoritu, který zcela protrhl stěny řídicí místnosti. Těla byla odstraněna, ale ničeho jiného se zatím vyšetřovatelé nedotkli.

„Stejně,“ řekl Quade dívce znepokojeně, „se mi to nelíbí. Přál bych si, aby ses vrátila.“

„Ha!“ řekla Kathleen skeptickým hlasem a sklonila kudrnatou hlavu pod roztrženou stěnu, aby nahlédla dovnitř. „Tady nic zvláštního není. Nebuď tak ustrašený, Tony. Co by mi mohlo ublížit?“

„Jak to mám vědět? Vím jen, že kamkoliv přijdeš, tam jsou potíže. Ustup a nech mě se podívat.“

Ale nic nenašel. Ani pečlivá prohlídka interiéru neodhalila nic, co by opravňovalo k pocitu, že se tu stalo něco vážnějšího než pouhá náhodná srážka s meteoritem. Jediné, co ho mátklo, byly trosky v lodi.

Lahve, přístroje, měřidla se zdály být rozbité důkladněji, než by vzhledem k dopadu meteoritu měly být. Nábytek byl oprýskaný nejen v řídicí místnosti, ale i ve všech ostatních částech lodi.

„Tohle nechápu,“ řekl Quade pomalu. „Meteorit nezpůsobil všechny tyhle škody. Vypadá to...,“ zaváhal. „Vypadá to, jako by Udell a jeho muži řádili. Ale na lodi nejsou žádné stopy po alkoholu.“

„Záchvat z nedostatku kyslíku v krvi?“ nadhodil von Zorn.

Quade si prohlédl nádrže.

„Ne, na to to nevypadá. Ani nepoužili kyslík, aby se pokusili zachránit. Podívej – mohli zablokovat řídicí místnost vzduchotěsnými panely a vypustit kyslík. Nebo se mohli alespoň dostat do skafandrů. Na to musel být čas. Mám takové tušení...“

Von Zorn si prohlížel plechovky s filmem, jejichž obaly byly neporušené, ovšem otevřené a samotný film již nebyl k použití.

„Eh? Máš teda nějakou teorii?“

„Co jiného, než kdyby byli Udell a navigátor při smyslech, nemuseli se s meteoritem srazit. Podívej se – automatické odpuzovače jsou rozbité. To způsobilo ty potíže.“

„Že by nebyli při smyslech?“ podivil se von Zorn.

„Vypadá to tak! Provádí se pitva?“

Von Zorn přikývl. „Zpráva už by měla být hotová, jestli si to chceš ověřit.“ Divoce žvýkal doutník. „Kdyby tak přežil jen jeden